

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀληθινὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

38^{ΟΝ}

Ἦταν δάκρυα χαρᾶς καὶ συγκι-
νήσεως ἐκεῖνα τῆς Μπεττίνας. Ὁ-
μως μὲ τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, ἀρχισε
τὸ δράμα πού εἶχεν ἐτοιμάσει ἡ
μοῖρα γι' αὐτὴν καὶ τὸν ποιητὴ
τῆς.

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας, ὁ Βι-
ζυηνὸς ἔμαθε τὴν μεγάλη εἰδησι.
Ἡ Μπεττίνα δὲν τὸν εἶχε καλημε-
ρίσει ἐκεῖνο τὸ πρωὶ ὅπως πάντα.
Εἶχε φύγει γιὰ τὸ σχολεῖο τῆς μαζὶ
μὲ τὴν ἀδελφοῦλα τῆς τὴν Ἰταλα.

Ἡ νόννα ὁμως ἦταν ἐκεῖ καὶ ἡ
νόννα εἶχε ἀνάγκη νὰ μοιρασθῆ
τὴν χαρὰ τῆς μὲ τὸν παλιὸ καὶ κα-
λὸ τῆς φίλο. Τοῦ εἶχε ἐτοιμάσει
γλυκὸ καὶ καφέ στὸ τραπέζι. Τοῦ
κῶλ καὶ τὸν κράτησε κοντὰ πρὸς
αὐτὴν τὸν εἶδε νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ δω-
μάτιό του μὲ τὴν φράση:

— Ἐλα λοιπὸν ποιητὴ μου, ἔλα
εὐχθῆς. Κάθισε.

Ποῦ νὰ φαντασθῆ ὁ τραγικὸς ἀν-
θρώπος ποῖό ἦταν τὸ γεγονός. Τὸν
θὰ ἐπανηγύριζε.

— Τὶ χαροῦμενο λοιπὸν ἔχουμε;
ῥώτησεν, ἐνῶ ἐπῆνε μιά κουτα-
λιά γλυκὸ ἀπὸ τὸ «τυάλιν» βάζο.

— Δὲν θὰ τὰ περιμένεις, βέβαια,
ποιητὴ μου. Παντρεύουμε τὴν Μπετ-
τίνα μας.

Ἄν ἐνὰ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα
εἶχε στρέψει τὰ ὄπλα του κατὰ τοῦ
ποιητῆ καὶ εἶχεν ὑπακούσει εἰς τὸ
παράγγελμα «πῦρ», τὸ ἀποτέλεσμα
θὰ ἦταν τὸ ἴδιο. Ὁ ἀτυχὸς ἀνθρω-
πος ἐκλονίστηκε, ἔχασε τὶς αἰσθή-
σεις του, ἐσκοτείνισσαν τὰ μάτια
του καὶ ἔπεσε, ἐνῶ ἡ νόννα ἄφηνε
κραυγὴ ἀπελπισίας καὶ τρόμου.

Ἡ Φραβασίλη πού ἦταν στὸ ἄλλο
δωμάτιο ἔτρεξεν ἐντροπῆ. Ἐχρει-
άστηκε πολὺ γιὰ νὰ τὸν ἐπαναφέ-
ρουν στὶς αἰσθήσεις του, ἀλλ' ὁμως
δὲν τὸν ἐπανεφέραν καὶ στὴν προ-
τέρα του κατάστασι. Τώρα, ἦταν
ἄλλος ἀνθρώπος ὁ Βιζυηνός. Τὸ
πρόσωπό του εἶχε πάρει ἀγρια ὄψι,
τὰ μάτια του ἐβλέπαν ἀπλανῶς, τὰ
χεῖλη του ὑπέτρεμαν.

Κάτι θέλησε νὰ ρωτήσῃ ἡ Φραβα-
σίλη γιὰ τὴν ἀπρόοπτη ἐκεῖνη λιπο-
θυμία, ὅπως τὴν νόμιζε, ἀλλὰ ἡ
νόννα δὲν τὴν ἀφνε, γιὰτὶ ἡ νόν-
να ἤξερε τώρα τί συνέβαινε.

Θέλησαν νὰ τὸν φέρουν στὸ
κρεβάτι του γιὰ νὰ ἀναπαυθῆ, μὰ
ὁ ποιητῆς δὲν ἐδέχθηκε. Ἐσοκώ-
θηκε καὶ δῖχως νὰ εἰπῆ λέξι κατέ-
θηκε κλονιζόμενος τὴν σκάλα. Οὐ-

τε λέξι δὲν ζέφυγε ἀπὸ τὸ στόμα
του. Οὔτε μιά λέξι...

Ἡ νόννα, τὸν παρηκολούθησε
ὡς τὴν πόρτα καὶ ἐπειτα μὲ τὸ
βλέμμα ὡς τὴν γωνία τοῦ δρόμου,
πού χάθηκε. Ἐπειτα ἐσοκούπισε μὲ
τὸ μαντῆλι τῆς ἓνα δάκρυ πού ἐκύ-
λισε στὰ μάτια τῆς κι' ἀνέθηκε στὸ
σπίτι. Τὸ δράμα τοῦ Βιζυηνοῦ εἶχε
μιλήσει στὴν ψυχὴ τῆς... Μὰ τὸ μυ-
στικὸ πού ἐμάνερε, τὸ κράτησε
γιὰ τὸν ἑαυτὸ τῆς.

Ὁ Βιζυηνὸς δὲν ἐπῆνε τὸ πρωὶ
ἐκεῖνο πρὸς τὸ θεῖον. Ποῦ πέρασε
τὶς τραγικὰς τῆς ὥρες; Ἄγνωστο.
Ὅμως τὸ ἀπόγευμα ἦταν στὸ γρα-
φεῖο του, γιὰτὶ τὸ ἀπόγευμα θὰ πῆ-
γαίνο καὶ ἡ Μπεττίνα γιὰ τὸ μάθη-
μά τῆς.

Εἶχε ἀφήσει τὴν πόρτα του ἀνοι-
χτὴ γιὰ νὰ βλέπῃ στὸν διάδρομο.
Ἄλλοτε, ἦταν βέβαιος ὅτι ἡ μικρὴ
τοῦ Παναγία, θὰ περνοῦσε νὰ τὸν
χαιρετίσῃ. Σήμερα ὄχι. Ἴσως γιὰτὶ
δὲν τὸν εἶχε χαιρετίσει καὶ τὸ πρωὶ.
Ἦν αὐτὸ ἤθελε νὰ βλέπῃ στὸν διά-
δρομο.

Δὲν εἶχε δίκιο νὰ ἀμφιβάλλῃ. Ἡ
Μπεττίνα ἐφθασε στὴν ὥρα τῆς κι' ἐ-
πῆνε ὅπως πάντα στὸ γραφεῖο του.
Καὶ ὡμορφὴ καὶ χαροῦμενη καὶ γε-
λαστή, ὅπως πάντα.

Τοῦ ἔτεινε τὸ χέρι καὶ αὐτὸς τὸ
φίλησε. Τὰ χεῖλη του ἦταν φλογι-
σμένα.

— Θέλεις νὰ καθῆς λίγο; Τὴν
ρώτησε.

— Ἐξέρω. Θὰ μὲ μαλώσῃς. Εἶπε ἡ
Μπεττίνα ἐνῶ ἐκαθόταν στὴν καρέ-
κλα πού τῆς προσέφερε δίπλα του.

Ὁ Βιζυηνὸς ἐσοκώθηκε, ἐκλείσει
τὴν πόρτα τοῦ γραφείου καὶ ζανα-
γύρισε.

— Γιατὶ φαντάστηκες πῶς θὰ σὲ
μαλώσω; Ἐκαμες κανένα κακό;

— Ἴσως πού δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ
ὅ,τι θὰ ἔμαθες! Μὰ δὲν ἤξερα ἀν
ἔχω τὸ δικαίωμα. Γι' αὐτὸ καὶ ἐφυ-
γα τὸ πρωὶ δῖχως νὰ σὲ ἰδῶ.

— Ἀφοῦ μπόρεσες!...

— Βλέπεις πού μὲ μαλώνεις; Ἐ-
γὼ ἤθελα νὰ τρέξω στὸν ποιητὴ
μου ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμῆ. ἤξερα
τὴν χαρὰ πού θὰ σοῦ ἔδινα. Μήπως
εοῦ δὲν μ' ἀγαπᾶς πῶς πολὺ ἀπ' ὀ-
λον τὸν κόσμο; Ἄλλὰ, δὲν ἤξερα
ἀν ἔπρεπε ἐγὼ νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ. Στὸ
εἶπε ἡ νόννα ἡ ἡ μητέρα;

— Δὲν ἔχει σημασία. Ὁθάνει ὅτι
μου τὸ εἶπαν...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

ΕΣΣ. Μ. Α. Α. 13/10/36

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔ'
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀληθινή ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

390Ν

— Καὶ δὲν ἐχάρηκες θέθαια !
Ὁ τὸ βλέπω. Μὴ μοῦ τὸ κρύψης
ποιπτή μου. Δὲν ἐχάρηκες. Μὰ γιὰ
τί ;

Ὁ Βιζυηνὸς ἀπλωσε τὰ χέρια του
πρὸς τὴν Μπεττίνα, μὰ ἔπεσαν στὸ
κενόν. Κάποιον ἐνοτικτό, κάποιος ἀ-
όριστος φόβος ἔκαμε τὴν Μπεττί-
να νὰ τραβηχθῆ λίγο. Ὅς τόσο
ὁ ποιπτής δὲν ἐμποδίσθηκε ν' ἀ-
παντήσῃ :

— Γιατί σ' ἀγαπῶ Μπεττίνα. Σ'
ἀγαπῶ σὺν τρελλὸς ἀπὸ μικρὰ
παιδί. Τόσα χρόνια σὲ παρακολουθεῖ
νὰ μεγαλώσῃς, σὺν ἓνα ὠμορφ-
τριαντάφυλλο. Μὲ πόση λαχτὰρὰ
ἔβλεπα νὰ ἀνοίγῃ τὸ μπουμπουκι,
νὰ ἀπλώνωνται γύρω στὸ μίσχο
τὰ ὀλοκόκκινα φύλλα, νὰ σκορπι-
ζεται γύρω τὸ ἀρώμα.... Ἐλεγα :
Αὐτὸ τὸ τριαντάφυλλο θὰ εἶνε οἰ-
κό μου, γιατί ἐπῆρε μεγαλώνοντας
κάτι ἀπ' τὴν ζωὴ μου. Αὐτὸ τὸ τρι-
αντάφυλλο δὲν μπορεῖ νὰ τὸ πάρῃ
ἄλλος. Νὰ ποῦ τὸ παίρνῃ ἄλλως....
θέλεις νὰ χωρῶ γι' αὐτό ;

Ἐπερίμενε κάποια ἀπάντησι. Μιά
λέξι ἔστω. Ὅμως ἡ Μπεττίνα δὲν
εἶπε τίποτα. Εἶχε ἀρῶσει τὸ κεφάλι
καὶ ἔκλαιε. Γιατί ; Ἴσως γιατί ἔ-
βλεπε πῶς εἶδνε σ' ἓναν ἄνθρωπο
μιά δυστυχία ἀθελά της. Ἴσως γιὰ-
τί ἔβλεπε νὰ καταρρέῃ ξαφνικὰ μιά
ἀγάπη ποῦ τὴν εἶχε συνθεύσει
ἀλλοιώτικη, ἡ ἀγάπη ποῦ εἶχε γιὰ
τὸν ποιπτή της. Ἴσως καὶ ἀπὸ ἀ-
μχανία, ἀπὸ κατάπληξι.

Καὶ ὁ Βιζυηνὸς ἐσυνέχισε :

— Κλαῖς ; Ὁ πόσες φορές ἔκλα-
φα κι' ἐγὼ γιὰ σένα. Πόσες φορές !...
Αὐτὴν τὴν στιγμή, τὴν τωρινὴ ποῦ
συντρίβει τὴν ζωὴ μου, τὴν ἐκὼ
θρηνησεὶ προκαταβολικῶς νύχτες
ὀλόκληρες γιατί ἤξερα πῶς θάρρη,
τὴν περίμενα. Τώρα κλάψε καὶ σὺ.
Γιατί ὄχι ; Κλάψε τὸν νεκρὸ πιά
φίλο σου, τὸν πεθαμένο, τὸν σκοτω-
μένο ἀπὸ τὴν ἀγάπη.

— Δὲν φταίω.... μπόρεσε νὰ εἰ-
πῆ ἡ Μπεττίνα.

— Ἐοῦ ; Ποτέ ; Οὔτε κανεῖς. Ἡ
μοῖρα γράφει κι' οἱ ἄνθρωποι σκυ-
θουν κατῶ ἀπ' τὴν ἀπόφασί της. Ἡ
μοῖρα θέλει νὰ γίνῃ ὅ,τι γίνεται.
Ζῆσε εὐτυχισμένη Μπεττίνα μου,
μικρὴ μου Παναγία. Εἶθε ὅλος ὁ
πόνος μου νὰ γίνῃ χαρὰ ἀπέραντη
γιὰ σένα, καὶ τὰ δακρυὰ μου λου-

λούδια στὸ δρόμο σου....

— Καὶ δὲν θὰ μ' ἀγαπᾷς πιά ὅπως
πρῶτα ;

— Τί ὠφελεῖ ἡ ἀγάπη τῶν νε-
κρῶν....

— Ὅχι, ὄχι, διαμαρτυρήθηκε ἡ
Μπεττίνα ποῦ σπαραξάται πραγμα-
τικὰ ἀπὸ τὸν πόνον τοῦ ποιπτή. Μὴ
μοῦ μιλάς ἐτσι. Εἶσαι πάντα ὁ ἀν-
θρώπος ποῦ ἀγαπᾷ πρὸ παντὸ στὸν
κόσμο. Εἶσαι ὁ εὐσεβὴς μου, ὁ
πατέρας μου. Δὲν θέλω νὰ χάσω
τὴν ἀγάπη σου....

Ἐπῆρε αὐτὴ τὰ χέρια του τῶρα
καὶ ἔκλαιε ἐπάνω σ' αὐτά. Τὰ δα-
κρυὰ της ἐπλημμύριζαν τὴς παλά-
μες του.

Κι' ὁ ποιπτής ; Αὐτὸς δὲν εἶχε
δάκρυα. Εἶχε γίνῃ σιδερένιος. Μό-
νον τὸ μὴλο τοῦ θαρρεῖς πῶς προ-
σπαθούσε νὰ διαρρήξῃ τὸ κεφάλι
του. Δὲν ἐμίλησε πιά.

Ἡ Μπεττίνα ἐσοκώθηκε.

— Τὸ βλέπω εἶπε. Τὰ σκοτώσα ὁ-
λα....

Ἐκαμε δύο δῆματα νὰ φύγῃ.

Ὁ ποιπτής ἐμεινε ἀκίνητος στὴν
θέσι του. Οὔτε ἡ παραμικρὴ κίνησι
γιὰ νὰ τὴν συγκρατήσῃ. Τὴν κυτ-
τούσε μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ βλέμμα
του ἦταν βλέμμα πεθαμένου.

Ἡ Μπεττίνα ξαναγύρισε. Ἐπῆρε
τὰ δύο του χέρια καὶ τὰ φίλησε.
Ἐπειτα, σὺν κυνηγημένη ἀπὸ τὸν
φόβο, ἔφυγε. Ὁ ποιπτής ἐμεινε
στὴ θέσι του. Δίχως μιά κίνησι, δι-
χως μιά λέξι. Μόνον τὰ μάτια πα-
ρηκολούθησαν τὴν μικρὴ Παναγία,
ὡς ποῦ χάθηκε στὸ διάδρομο.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὁ ποιπτής, δὲν
ἐγύρισε στὸ σπῆτι του. Οὔτε καὶ
ξαναγύρισε πιά. Μόνον τὸ πρωὶ ἔ-
στειλε καὶ πῆρε τὰ πράγματά του.

Τὸ «γιατί» τὸ ἤξερε μόνον ἡ
Νόννα. Τὸ ἤξερε χωριστὰ καὶ ἡ
Μπεττίνα. Μόνον ἡ Φραβασίλη δὲν
τὸ ἤξερε καὶ μόνον αὐτὴ διαμαρτυ-
ρήθη γιὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἐκείνη
μετακόμισι.

— Μὰ τρελλάθηκε αὐτὸς ὁ ἄνθρω-
πος καὶ φεύγει σὺν κλέφτης ἀπὸ
τὸ σπῆτι μας ;

— Ποιὸς ξέρει, εἶπεν ἡ Νόννα.

Ἡ Μπεττίνα μόνον ἔκλαψε κρυ-
φὰ σὲ κάποια γωνιά τοῦ σπιτιοῦ. ἔ-
ταν τὸ δωμάτιο τοῦ ποιπτή της ἀ-
δειασε. Τώρα ἔβλεπε πῶς κάτι δι-
κό της, κάτι ἀπὸ τὴ ζωὴ της, εἶχε
φύγει μέσα ἀπὸ τὸ σπῆτι της....

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

Τὸ βράδυ, ὁ ποιητής ἐπῆγε ὅπως πάντα σὲ ζυθεσιατόριο τοῦ κήπου τῆς Βουλῆς. Ἦταν ἐκεῖ ὅλοι οἱ φίλοι του. Ποῖός νὰ μαντέψῃ τὴν τραγωδία του; Εἶχε τόσο κέφι, ὥστε ὅλοι ἐπίστεψαν πῶς κάποια ἀνελπιστή εὐτυχία εἶχε φτερουγίσει στὸν φίλο τους. Ποτέ δὲν ἦταν ὀμιλητικώτερος. Ποτέ δὲν ἦταν τόσο σπινθηροβόλο τὸ πνεῦμα του. Ἐπείραζε ὅλους τοὺς φίλους του, τὸν ἕνα ὑστερ' ἀπ' τὸν ἄλλον, σατυρίζοντας τὰ ἐλαττώματά τους καὶ τὶς ἀδυναμίες τους. Ἐπειτα τὰ ἔβαλε μὲ ὅλον τὸν κόσμο πρὸς περνούσε ἐξω ἀπὸ τὸ δρόμο. Ἄν ἦταν γνωστὸς, ἐκεῖνος πού περνοῦσε, μέσα σὲ δύο δευτερόλεπτα τὸν ἐκωμικοποιοῦσε μὲ ἕνα τετράστιχο. Ποτέ δὲν ἐγέλασαν οἱ φίλοι του τόσο πολὺ, ὅσο ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Μόνον ἕνας δὲν ἐγελοῦσεν. Ὁ Νάζος. Αὐτὸς πού ἤξερε τὸ μουσικὸ τοῦ ἀγαθὸν μένου τοῦ φίλου καὶ πού ἤξερε ἀκριβὲς ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Σαμάρρα, εἶχε ζητήσῃ σὲ γάμο τὴν Μπεττίνα, ἀνησυχούσε ἀπὸ τὴν ἀνεξήγητη ἐκείνη εὐδιαθεσία τοῦ Βιζυηνοῦ, πού δικαίως δὲν τὴν εὕρισκεν οὔτε δικαιολογημένη, οὔτε φυσική.

Εἶχε νυχτώσει πειὰ ὅμως ἡ συντροφιά δὲν ἐννοοῦσε νὰ διαλυθῇ. Τὸ κέφι τοῦ ποιητοῦ, τοὺς εἶχε παρασύρει ὅλους.

Ὅμως ὁ Νάζος ἀγωνιοῦσε.

— Δὲν πηγαίνουμε; Εἶπε.

— Ὅχι. Διεμαρτυρήθη πρῶτος ὁ Βιζυηνός. Θὰ μείνουμ' ἐδῶ. Ἐγὼ κερνῶ ἀπόψε. Εἶμαι πλούσιος.

Ὅλοι γέλασαν, γιατί ὅλοι ἤξεραν τὴν φτώχεια τοῦ ἀτυχοῦ ποιητοῦ.

— Δὲν μᾶς τὸ λές λοιπόν ὅτι ἐκέρδιες τὸ οὐγγρικό λαχεῖο; Εἶπεν ὁ Θόδωρος ὁ Βελλιανίτης.

— Τί νὰ τὸ κάμω τὸ λαχεῖο; Διεμαρτυρήθη ὁ Βιζυηνός. Ἄς εἶν' καλὰ τὰ μεταλλεῖα μου.

Ὅλοι ἐγέλασαν.

Ὁ Νάζος ἐπάγωσε.

Τὸ εἶπε μὲ τόσο σοβαρότητα ὁ Βιζυηνός, ὥστε νὰ δῖνῃ τὴν ἐντύπωσι ὅτι τὸ πιστεύει ἀπολύτως. Καὶ τὸ ἀπέδειξεν ἄλλως τε τὴν ἴδια στιγμή διεμαρτυρηθεὶς γιὰ τὰ γέλια

τῶν φίλων του.

— Τί γελᾶτε; εἶπε. Ἐχει γοῦστο νὰ μοῦ ἀμφισβητήσετε ὅτι ἐχω καὶ μεταλλεῖα!...

Τὰ γέλια ἐπανεληφόθησαν δυνατώτερα. Πῶς νὰ φαντασθοῦν ἐκεῖνοι οἱ ἄνθρωποι τί κρυβόταν μέσα στὴν σοβαροφανῆ ἐκείνη ἀνακοίνωσι; Ὅλοι φαντάστηκαν πῶς συνεχιζόταν ἀπλῶς ἡ ἀστειότης.

Ὁ Νάζος ἐσοκώθηκε. Δὲν εἶχεν ἀμφιβολία ὅτι κάτι τραγικὸ συνέβαινε στὸν φίλο του.

— Πᾶμε, εἶπε κτυπῶντας τὸν ὦμο του.

— Πάντα βιαστικός, διεμαρτυρήθη ὁ Βιζυηνός.

— Μὴ ξεχνᾶς ὅτι ἐχομε καὶ δουλειὰ τὸ πρωί.

Σχεδὸν διὰ τῆς βίας τὸν ἐσήκωσε ἀπὸ τὴν καρέκλα τοῦ.

Ἐκαλοῦντο τὴν συντροφιά καὶ ἐσπῶν.

— Τί τρέλλες εἶν' αὐτές πού λές, ἐμαρτυρήθη ὁ Νάζος, ὅταν βρέθησαν μονάχοι στὸν δρόμο.

— Τί τρέλλες!...

— Αὐτές ἡ ἀπῳδίες γιὰ τὰ μεταλλεῖα!

Ὁ Βιζυηνός ἐγέλασε.

— Σαχλαμάρες. Τί νὰ εἰπῆς γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα;...

Ἦταν τόσο λογικὴ ἡ ἀπάντησι, ὥστε ὁ Νάζος ἠύχασε. Μετάνοιωνε μάλιστα τῶρα γιὰ τὴν ἀνησυχία του καὶ τὴν εὕρισκεν ἀδικαιολόγητη.

— Ποῦ πᾶμε τώρα; Ἠρώτησεν ὁ Βιζυηνός.

— Στὰ σπῖτια μας.

— Τότε πᾶμε ἀπ' ἐδῶ!

Ὁ Νάζος, εἶχε ἀκολουθήσει τὸν δρόμο πίσω ἀπ' τὴν Βουλὴ πού ἐβγαίνει στὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη καὶ εἶχε κάμει ἡδεξιά γιὰ νὰ κατέβῃ πρὸς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Μάρκου, ὅπου ἦταν τὸ σπῖτι τῆς Μπεττίνας.

Ὁ Βιζυηνός, τοῦ ἐδείκνε τώρα τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι πρὸς τὴν ὁδὸν Σταδίου.

Παραξενεύτηκε.

— Γιατί ἀπ' ἐκεῖ; Θὰ πᾶμε πρῶτα σὲ σπῖτι σου.

— Δὲν εἶνε πειὰ τὸ σπῖτι μου ἐκεῖ πού ἤξερες. Κάθομ' ἄλλοῦ...

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια. — ΠΙ-

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

• Ε.β. Μίλητος
Αθ. 16-10 Αληθινή ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

1936 41ον
- 'Άλλο; Ρώτσο με έκπληξι ό Νάζος.
- Ναι.

Πόσα έκρυβε εκείνο τό ξερό «νοή». 'Ο Νάζος δέν έτόλμησε νά ζητήσει καμμία εξήγησι. Έμάντευε άλλως τε πώς ή ζαφνική έκείνη μετακόμισι είκεν άφορμή τούς άρραδώνες της Μπεττινας με τόν Σαμάρα.

- Τότε νά σέ πάω στό καινούριου σου σπιτί.

- Όπως θέλεις, είπεν ό ποιητής. Έτράθηζαν πρός τήν Νεάπολι. Έκεί σ' ένα σπιτί ό ποιητής είχε νοικιάσει ένα μεγάλο έπιπλωμένο δωμάτιο. Στήν πόρτα, θέλησε νά καληνυκτίσει τόν φίλο του, όμως ό Νάζος άρνήθηκε νά φύγη.

- Δέν νυστάζω. Θα σέ συντροφεύω λίγο.

Άνεθηκαν στό δωμάτιό του. 'Ο ποιητής άρχισε νά καθίσει. Άρτες από τήν μια άκρη στέρνιζε. 'Ο Νάζος τόν παρακολούθησε άσπικως νά μιλή.

Ξαφνικά, ό Βιζυηνός κάθισε 'μπρός σ' ένα τραπεζάκι πού άπό τελούσε βεβαία τό γραφείο του, κι άρχισε νά γράφη. Γρήγορα, νά, κά, με κινήσεις παράφρονος, έγγραφε, έγέμιζε καρτία, τά έσύννε, τά έσχιζε και πάλι ξανάγραφε. Σιγά-σιγά ως τόσο, έγιναν πρεμώτερος. Έγραφε τώρα κιά φυσικά, πιό άνετα.

Δυό όλόκληρες ώρες επέρασαν έτσι. 'Ο Νάζος σ' όλο αυτό τό διάστημα δέν είχε τολμήσει νά διακόψη τόν ποιητή, πού καθώς φαίνεται άλλως τε τόν είχε ξεκάσει έντελώς. Μέσα στις δυό έκείνες ώρες, έγράφηκε τό μεγαλύτερο άριστούργημα του Βιζυηνού. Και τώρα γραφε πρελλός πειά ό άτυχος. Και είχε μέσα στός στίχους του όλο τό δράμα του. Είχε τό κλάμμα για τήν χαμένη αγάπη του, τό κλάμμα για τό χαμένο πειά λογικό του και τήν προσδοκία του θανάτου, ενός θανάτου πού θα τόν έφερνε πάλι κοντά στην αγασπημένη του...

Όταν έσπκώθηκε και είδε τόν Νάζο ξαφνιάστηκε.

- Έδώ είσαι ;

- Βαρέθηκα νά φύγω. Έπειτα είχα περιέργεια νά ιδώ τί γράφεις.

- Νά! Είπε ό Βιζυηνός δίνοντας τό χειρόγραφο του, κι' επαναρξίζοντας τις βόλτες του μέσα στό δωμάτιο.

Και ό Νάζος εδιάβασε ;

«Σάν μ' άρπάχθηκε ή χαρά πού εκαιρόμουν μια φορά, έτσι σέ μιάν ώρα... μέσ' σ' αυτήν τήν χώρα, όλα άλλαξαν τώρα !

Και άπ' τότε πού θρηνώ τό ξανθό και γαλανό και ουράνιο φώς μου, μετεβλήθη έντός μου και ό ρυθμός του κόσμου.

Νειοί και νειές, πού περηπατούν και φαιδρά με χαιρετούν, ή φαιδρότης των θα λείψη άμα ιδούνε νά προκύψη ή ιδική μου θλίψη.

Ός και τό μικρά παιδιά, πού έχουν εύθυμη καρδιά, κάμνουν πρόσωπο θλιμμένο σάν με βλέπουν νά διαβαίνω τόν ώφρανεμένο !

Είς τόν πρίνο, στήν έληνά τά γλυκόφωνα πουλιά, πούνε για νά κελαϊδούνε και τόν ίσκιο μου νά ιδούνε, σιωπούνε.

Κι' ό γαλάσιος ουρανός, σάν τόν βλέπω ώφρανος, άπ' όψη στρέφει, φώς τά ώρία του, κείνη δέν τά στέφει.

Και ή θάλασσα ή πλατειά, δίχως μάτια, δίχως 'φτιά, όταν νοιώθω ή 'άρνο μου βήμ' ησυχάζει πέρα τό κύμα, σάν νά κλαίη... άχ! τί κρίμα !

Στά λειβάδι τό βαθύ ή φωνή μου ν' άκουσθ, για φαιδρά τά πεταλούδι, παραπύνε τά λουλούδια, τά τραγουδιά.

Και τό ρυάκι πού λαλεί παραπύνε και πλαλεί, ήπεν εκίαν μου σάν διαβαίνω, άπ' όψη και μένει και δέν κραιπεί.

Και τ' άγέρι τό φαιδρό είς τό φυλλώμα τ' άδρο σάν με νοιώση, δέν μπορεί πλέον νά δώση άρωμάδα τόσο.

Μόν' ό άγριος βορρηάς κρύος, μελανής θωρηάς καθαλλάρης πάνου, σ' άτι μου σφυρίζει σ' αυτί κάτι και διατάττει.

«Και άν σέ ιδώ παντοτεινά, είς τόν ψεύτη κόσμο αυτό τήν χαράν σου στερημένος είσαι ζένος!»

Μέσ' στό στήθια ή συμφορά σάν τό κύμα πλημμυρά, σέρνω τό βαρύ μου βήμα σ' ένα μνήμα...

Τόν σταυρό τόν άψηλό άγκαλιά γλυκοφιλώ, τό μυριακρίδο όνομά της, κι' άπ' τά χρωμάτα της, ή φωνή της ή χρυσή με καλεί «έλα και σύ» δίπλα στό ξανθό παιδί σου και κοιμήσου!»

Ό Νάζος έκλάινε, όταν είχε τελειώσει τό διάβασμα τών στίχων.

Και ό ποιητής ;

Σάν νά ζούσε πειά σέ άλλους άγνωστους κόσμους, έξακολουθούσε νά κάνη βόλτες μέσα στό δωμάτιό του, δίχως νά προσέχη τίποτα γύρω του. Και ήταν τόσο γαλήνιος τώρα!...

Ό Νάζος έσπκώθηκε νά φύγη. Δέν άντεχε πειά. 'Ο ποιητής τόν προέπεμψεν έως τήν έξώπορτα του σπιτιού. Πώς νά φαντασθ ηώς ό άνθρωπος έκείνος ήταν πειά τρελλός ;

ΑΥΡΙΟΝ : 'Η συνέχεια.

ΒΙΒΛΗ ΝΟΣ, Γ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Έλλ. Μιλάνο
Αθ. 17-10
1936 42ον
'Αληθινή Ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

Ο ποιητής έγυρισε στο δωμάτιό του. Ο άνθρωπος που σε μιά ώρα του άρπαξαν την χαρά κι' έδλεπε γύρω του νάχουν αλλάξει όλα, ο άνθρωπος που θρηνούσε το ζανθό και γαλανό και ούράνιο φώς του κι' έδλεπε νά μεταβάλλεται έντός του ο ρυθμός του κόσμου, ο άνθρωπος που έκλεισε μέσα του τόν θρήνο και προφητικά έδλεπε την άπολυτρωσί του σ' έναν τάφο, έναν τάφο που θάφερνε κοντά του τήν αγαπημένη του, ήταν ως τόσο ήρεμος τώρα και ήσυχος. Θά νόμιζε κανείς ότι διέγραψε με τό σαλευμένο μυαλό του, τόν κύκλο που θά έκανε άπ' τό σημείο του χώρισμού του με τήν αγαπημένη του, τήν μικρή Παναγία του, έως τήν στιγμή τής συναντήσεως των στον τάφο κι' άφέθηκε πειά με γαλήνη και ήρεμία στην διαδρομή που εκάραζε.

Άνοιξε τό παράθυρό του, άφέθηκε για λίγη ώρα στο όραμα τής κοιμισμένης και βυθισμένης στο σκοτάδι πόλεως και έπρεσε έπειτα στο κρεβάτι του.

Όταν εξήγησε πως έβγαλε μενες έννιά. Όταν ξεκίνησε να βάλει ήταν περασμένες δεκαπέντε φορές τού χρειάστηκε να σταματήσει για να στολίσω τόν έαυτό μου. Καποτε δέν βγήκε από τό σπίτι τόσο καλά και προσεκτικά σ' οτάκι σμένος.

Περνώντας από τήν αύλή, έσκυψε μιά μαργαρίτα από τήν γλάστρα και τήν πέρασε στην μπουτουιέρα του. Ένα μειδισμό ανέισε σ'α χείλη του. Προφανώς είχαν ικανοποιηθί για τήν συλλήρωσι εκείνη τού στολισμού του. Αν τόν έδλεπε κανείς στον δρόμο, θάλεγε πως πηγάζει σέ τόν έαυτό. Και πήγαινε!...

Ύστερ από λίγη ώρα χτυπούσε

ρυθρόδερμοι κι' εκεί άπεσούρετο, φορώντας τήν μεγάλη κεντητή στολή του άρχηγού των Μοϊκανών. Ο πατέρας του και ή αδελφή του, άρχισαν νά άησυχούν και μιά μέρα ο Τάντα ήγειρε άγωνήν ζητών ικανοποίησιν από τά δικαστήρια, γιατί οι λευκοί είχαν παραδίσει τούς τάφους των προγόνων των Μοϊκανών.

Κατόπιν όμως ο Τάντα έσκέφθη ότι θά έπρεπε νά αναδημιουργήσιν τήν φυλήν των Μοϊκανών. Δέν έπρεπε νά είνε αυτός ο τελευταίος τής φυλής του. Έτσι ο Τάντα άρχισε νά αναζητή τήν άπαιτουμένην Εύα διά τήν αναδημιουργίαν τής μεγάλης και ένδόξου φυλής των Μοϊκανών.

Οι Άμερικανοί ένθουσιασμένοι, παρακολουθούν τήν δράσιν τού Τάντα Κιτζεού. Έπειδή ή Μοϊκανή Εύα δέν φαίνεται εις τόν όρίζοντα, ή δράσις τού τελευταίου Μοϊκανού περιορίζεται σέ μίαν μοιρολατρικήν άναμονήν μέσα στην σκηνή του. Φορεί τήν μεγάλην στολήν του άρχηγού των έρυθρόδερων και αυτό τόν παρηγορεί κά-

τήν πόρτα του σπιτιού τής Μπεττινας. Η νόννα άνοιξε τό διπλανό παράθυρο του ίσονείου, τόν είδε και έτρεξε με χαρά νά του άνοιξη. Η Φραβασίλη που άκουσε τά καλωσωρίσματα έτρεξε κι' εκείνη. Με πόση χαρά ζανασσαντήθηκαν οι τρεις κ'ηλοι και αγαπημένοι σίλοι...

Η νόννα έσπευσε νά ετοιμάσιν γλυκό και καφέ. Η Φραβασίλη έπέρασε τόν Βιζυηνό στο σαλόνι, κάνοντας συγχρόνως τά παράνοιά της.

— Δέν θά σου τό συγχωρήσω που μιάς έγκατέλειψες, τού έλεγε. Και τόσο ζαφνικά!...

Ο Βιζυηνός άφησε τήν Φραβασίλη νά καθισή και έμεινε αυτός όρθιος μπροστά της, ενώ συγχρόνως άπαντούσε στήν παρατήρησί της.

— Έφυγα, για νά σου γάρωω πιο πολύ κ'εντά σου κυριό...

Η Φραβασίλη παραξενεύτηκε μ' εκείνη τήν απάντησι. Η νόννα παρουσιάσθηκε με τό γλυκό και τόν καφέ.

— Άνοημά με άν σε καταλαβαίνω, έλεγε τήν στιγμή εκείνη ή Φραβασίλη.

— Και όμως άν μου χάριζες λίγη ώρα, θά σου τά εξηνούσα όλα...

Η Νόννα, κατάλαθε τώρα τί θά έλεγε ο ποιητής. Και έφυγε. Ούτε ήθελε νά άκούσιν μιά εξομολόγησι που τήν αντίλαμβάνονταν πραγματικό ψυχικό δράμα, ένα δράμα που θά είχε για επίλογο μιά άρνησι τής Φραβασίλη. Και τόν αγαπούσε και τόν λι πόταν πραγματικά τόν ποιητή πολ' τόσα χρόνια είχε γίνει ο σμντροφός των. Έφυγε.

Η Φραβασίλη ως τόσο πάλι δέν ύπονοήσθηκε.

— Είμαι έντελώς στην διάθεσί σου. Μή δέν είσ' ο καλλίτερός μας φίλος;

Ο ποιητής γόνάτισε μπροστά τής ζαφνικά, άπαξε τό χέρι της και τάφερε στα χείλη του λέγοντας: — Μπτέρα!

Όλα έγιναν με άστραπιαία ταχύτητα. Με κατάπληξι και φόβο ή Φραβασίλη άποτράβηξε τό χέρι της. Ο ποιητής ήνωσε τίσ παλάμες του σάν σέ προσευχή και έζήκολούθησε.

— Δέν θέλεις νά σέ λέω μπτέρα; Κι' όμως για αυτό ήρξα. Ήθελα νά σου φέσω τήν ευτυχία τής κόρης σου, τής Μπεττινας μας κι' εσύ άρνιέσαι!

Η Φραβασίλη τά έχασε κυριολεκτικώς. Δέν ήξερε τί νά πη, πως νά ξεφύγη από τήν δύσκολη εκείνη θέσι.

— Παραφέρεσαι ποιητή μου... Μπόρεσε επί τέλους νά πη.

— Τι φταίω; Άγαπή, Άγαπή τήν Μπεττινα και σου τήν ζητώ για σύντροφο τής ζωής μου. Ο, σου τά άρκι' ησαι. Κοντά μου ή μικρή μου Παναγία, ο γαλανός μου άγγελος, θά είναι ή ευτυχέστερη γυναίκα τού κόσμου. Κανείς δέν θά μπορέσιν νά τής χαρίσιν τήν ευτυχία πο' θά τής χαρίσω ένώ...

Δέν άκουγε πιά ή Φραβασίλη. Άγωνιζόταν, όσο μιλούσε ό ποιητής, να άποκτήσει την ψυχραιμία της, για να μπορέσει να αντιμετώπιση την ζαφνική εκείνη θύελλα.

Καί ό ποιητής, έλεγε ακόμη, έφτειανε εικόνες εϋτυχίας και χαράς, έζωγράφιζεν άριστοτεχνικά ένα ώμορφο μέλλον, κάποιον άλλο παραδεισιο κόσμο...

—Βασίλισσα, θάναι μέσα σ' αυτόν τόν κόσμο ή Μπεττίνα μου — έλεγε — και στέμμα της δλάλαμπρο ή αγάπη μου. Άν αγαπάς τό παιδί σου, άν θέλεις την εϋτυχία του, μην άρνιθής...

Πώς ν' άπαντήση σ' όλα αυτά ή Φραβασίλη ; Άν άλλος ήταν αυτός που της μιλούσε, βέβαια, δέ θα έδίδετο ούτε στιγμή. Θα του έλεγε πως ή κόρη της ήταν ήδη σχεδόν άρραδωνιασμένη και επί τέλους πως ή κόρη της, βέβαια, δέν προωριζόταν για έναν άνθρωπο τόσο ηλικιαμένο και τόσο πτωχό. Όμως στον Βιζυηνό, τόν καλό φίλο, τόν ευγενικό προστάτη της Μπεττίνας, τόν υπέροχο άνθρωπο, δέν μπορούσε να δώση αυτήν την άπάντησιν Προσεπάθησε με κάθε τρόπο να γλυκάνη την άρνσι της, δίχως βέβαια και να φαντάζεται ότι άπέναντί της είχεν ένα άνθρωπο με διασαλευμένο πνεύμα λογικό.

—Είπε τόσο ζαφνικό αυτό που μου λές, είπε, που πρέπει βέβαια να τό σκεφθώ. Όμολογώ, πως απε δέν πέρασε από τό νού μου για τέτοιο πράγμα...

—Νά τό σκεφθής ; Διεμαρτηρήθη με άγρια τώρα όψι ό δύστυχος ποιητής. Σου προσφέρω την εϋτυχία του παιδιού σου και με λές να τό σκεφθής ; Όστε άρνείσαι ;...

Η άπροσδόκητη εκείνη μεταβολή, έκανε την Φραβασίλη να τρομάξη. Ποτέ δέν είχεν αυτήν την όψι, ποτέ δέν είχεν μιλήσει τόσο έντονα ό γαλήνιος και γεμάτος καλωσύνη εκείνος άνθρωπος. Τώρα, άρχισε να υποψιάζεται ή Φραβασίλη, πως κάτι συνέβαινε στον τραγικόν εκείνον άνθρωπον. Και θέλοντας να τόν ηουχάση και να τόν άπομακρύνη έτσι από τό σπίτι, έδεδάισσε :

—Δέν άρνιέμαι!...

Δέν επρόφθεσε να συνεχίση. Ό Βιζυηνός ώρμησε στην άγκαλιά της, και την άγκάλιασε κι' αυτός λέγοντας :

—Τότε, φίλσε τό νέο σου παιδί, μητέρα μου!...

Με χίλια δάσανα άπηλλάγη από τόν παράφορο εκείνο έναγκαλισμό ή Φραβασίλη, βέβαιη πλέον για την τρέλλα του ποιητή. Και δέν ετόλμησε πιά πολύ τώρα, να τόν δγάλη από την πλάνη του. Ός τόσο, άφού τόν ηούχθεσε και τόν έπεισε να καθήση, θέλησε να άναζητήσει και την διαπίστωση της φρικτής της ύποψίας.

—Δέν άρνιέμαι, του είπε. Ξέρεις, άλλως τε, πόσο σ' αγαπούμε όλοι. Άλλά πές μου, πως θ' αντιμετώπισης τά οικονομικά σου, κάνοντας οικογένεια ;

Ό ποιητής έγέλασε, σάν άνθρω-

πος που άπορούσε για την έρώτησι.

—Ξεχνάς, λοιπόν, τά μεταλλεία της πατρίδος μου ; Όλα δικά μου είναι! Αυτά άρκούν για να είμαστε πάμπλουτοι κι' έγώ και ή Μπεττίνα μου !

Η Φραβασίλη δέν είχε πιά άμφιβολία. Με ραγισμένη την καρδιά από την θλίψη, έκαμε πως έπίστευε όλα όσα ό ποιητής της έλεγε, ως ότου κατορθώση να τόν άπομακρύνη. Και όταν ό ποιητής έφυγε, δέν έδίδετο. Έτρεξεν άμέσως στο Όδειόν και είδοποίησε τόν Νάζο για την τραγωδία του φίλου των.

Από την ίδια εκείνη ώρα, άρχισε να τόν άναζητή ή Νάζος, δίχως και να κατορθώνη να τόν εύρη. Έπήγε στο σπίτι του, στο ζυθεσι-ατόριο της Βουλής, στα γραφεία της «Εφημερίδος», που συνήθως εύχναζε, όμως πουθενά δέν ανέκάλυψε τά ίχνη του.

Άπελπισμένος, κατέφυγε στον διευθυντή της άστυνομίας. Ήταν τότε, ταγματάρχης άκόρη, ό Μπαϊρακτάρης, φίλος κι' αυτός του ποιητή. Με δάκρυα στα μάτια άκουσε τό τραγικό άγγελμα από τόν Νάζο και διέθεσε άμέσως δύο χωροφύλακες να τόν άναζητήσουν.

Κι' ό ποιητής... Αυτός ήταν πιά εϋτυχής. Δέν υπέφερε και δέν πορνούσε για την αγάπη του. Είχε έναν άπροσχεσι της μητέρας. Η Μπεττίνα ήταν δική του. Η Μπεττίνα έβγαίνετο γυναίκα του!... Και τούτο με τόση άγωνία τόν άναζητούσαν οι φίλοι του, αυτός μ' ένα πιασ έβγαίνε έξω από την πόλι, όπως αγρούς, άναζητώντας λουλουδία, λουλουδία άφθονα για να στολίση τό σπίτι του για τους γάμους!...

ΜΟ'Ι ΚΑΝΟΣ Ν ΣΥΖΥΓΟΥ! Η ΦΥΛΗ ΤΟΥ ΟΥ. — Η ΣΟΦΗ ΑΔΕΛΦΗ ΤΕΡΩΤΟΥ ΟΦΕΩΣ». — Η ΗΓΟΥ.—Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΩΝ. — Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΜΕΣΑ ΗΝΗ.

ν άναζητούμενην καθαρόαιμον
ικανήν, ή όποία όμως καθώς φαι-
ται δέν πρόκειται ν' άνευρεθί.

ΤΡΙΤΗ, 20 'Οκτωβρίου 1936

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀθηθινή ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

44^{ΟΝ}

Ἔως τὸ μεσημέρι ἦταν αἰχμάλωτος αὐτῆς πῆχμωνρφος ἀσχολίας. Καὶ ὅταν ἐγύρισε σπῖτι του, εἶχε κουβαλήσει μαζί του φορτίο ἀλόκληρο ἀπὸ λουλούδια. Τὰ μετέφερε στὸ δωμάτιό του, ἐκλείδωσε ἀπὸ μέσα τὴν πόρτα καὶ ἄρχισε νὰ στολίζει. Ἐκόλυψε τοὺς τοίχους μὲ λουλούδια, τὰ κάδρα, τὰ τραπέζια, τὰ κρεβάτια του, τὸ πάτωμα. Ἐπειρὴ ἐστρώσε τὸ τραπέζι τοῦ φαγητοῦ μὲ ἓνα καθαρὸ τραπέζομάνδλο, ἐτοποθέτησε ἐπάνω ὅλα τὰ σερβιτοῖα πού εἶχε, τὸ ἀνθοστόλισε καὶ αὐτὸ καὶ τέλος, ὅσα λουλούδια τὸ ἀπόμειναν τὰ ἐσκόρπισε στὴ σκάλα. Γιὰ τὸν ἑαυτὸ του, ἐκράτησε πάλι μερικὲς μαργαρίτες κι' ἐστόλισε μ' αὐτὲς τὴν μπουτουγιέρα του.

Πόσο ἦταν εὐτυχὴς τώρα, ὁ τραγικὸς ἄνθρωπος! Ὅλα τὰ εἶχε ἐτοιμάσει γιὰ τοὺς φανταστικοὺς γάμους του μὲ τὴν Μπεττίνα του καὶ δὲν περίμενε, παρὰ ἂν ὄνειρευμένη νύφη καὶ τοὺς φανταστικοὺς προσκεκλημένους του.

Ἔτσι μὲ τὴν ὡμορφὴ ἐκείνη εἰκόνα ἐθάλεν ἡ μοῖρα τέρμα στὴν διανοητικὴ ζωὴ τοῦ τραγουδιστοῦ τοῦ ἔρωτα... Καί' ἐπερίμενε, ὁ ζωντανὸς πεθαμένος...

Ἐξαφνὰ ἡ πόρτα του χτύπησε. Πετάντηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ. Δὲν ἦταν ἡ νύφη. Δὲν ἦταν ἡ Μπεττίνα του. Ἦταν ὁ Νάζος, ὁ φίλος πού ὅλη τὴν ἡμέρα εἶχε ἀναστατώσει τὴν Ἀθήνα γιὰ νὰ τὸν εὕρῃ.

— Γλήγορα ἦρθες! Παρατήρησεν ὁ ποιητής.

Ὁ Νάζος δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσῃ. Ἐστρεψε θλιμμένο γύρω του τὸ βλέμμα καὶ εἶδε στὸ λουλουδένιο ἐκεῖνο πανηγύρι τὸ δράμα τοῦ φίλου του. Τὰ δάκρυα τὸν ἐπνίγαν. Δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ συγκρατήσῃ.

— Δὲν θάρρουν οἱ ἄλλοι; Τὸν ρώτησε ὁ Βιζυηνός.

Τι ν' ἀπαντήσῃ; Πῶς νὰ μαντέψῃ πού ταξίδευε ὁ σκοτισμένος νοῦς τοῦ τρελοῦ φίλου του;

— Θάρρουν! Ἐπιθύρσις καταπνόντας τὰ δάκρυά του.

Ὁ ποιητὴς ἄρχισε νὰ κἀν βόλτες μέσα στὸ δωμάτιό του. Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ γινόταν καὶ περιο-

ρότερο νευρικός. Ἦταν φανερό πῶς κάτι περίμενε, κάτι πού δὲν ἐρχόταν. Ὁ Νάζος δὲν τολμοῦσε νὰ μιλήσῃ.

Ἐπὶ τέλους ὁ ποιητὴς τὸν ἐπλησίασε.

— Γιατί ἀργοῦν; Τοῦ εἶπε.

— Μὰ δὲν εἶνε ἄκοιμη ὥρα! Ἀναγκάσθηκε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ Νάζος.

— Πῶς δὲν εἶνε ὥρα; Εἶπαμε νὰ γίνῃ ὁ γάμος στίς ἑπτὰ. Τώρα εἶνε ὅχι πρὸς...

Ὁ Νάζος ἔμαθε ἐπὶ τέλους ποιὸν σκοπὸν εἶχε ἐκείνη ἡ ἀγωνιώδης ἀπάντησις. Μὲ ψυχικὸ σπαραγμὸ ἐπρόσβαλε ἀκόμα πῶς πολὺ τὴν προετοιμασίαν τοῦ τραγουδοῦ φίλου.

Μὲ πρῶν καλαισθησία καὶ προσοχὴ εἶνε ἀπὸ τὸ σπῖτι του!

Πέθανε λοιπὸν τὸ μυαλό, ὅμως ἔμεινε ζωντανὴ ἡ καρδιά, γιὰ ν' ἀγαπήσῃ ἀκόμη καὶ νὰ φροντίξῃ γιὰ τὴν ἀνάπη τῆς. Τὴν τραγικὴ εἰρωνία...

Ὅς τόσο ἤξερε τώρα ὁ Νάζος, πῶς ἐπρεπε νὰ ἐνεργήσῃ.

— Ἐχεις κάμει λάθος ἀγαπημένε μου φίλε, τοῦ εἶπε. Λησμόνησες ὅτι ὁ γάμος ἀνεθλήθηκε γιὰ αὐριο!..

Ὁ ποιητὴς ἀγρίεψε.

— Γιὰ αὐριο; Σήμερα εἶπαμε!

— Ὅχι φίλε μου. Αὐριο εἶπαμε. Αὐριο τὸ πρωί!..

— Ὅστε αὐριο; Εἶπε τώρα σὰν ὑποταγμένο παιδάκι ὁ ποιητὴς. Καλά. Θὰ περιμένω!

Ὁ Νάζος ἤθελε νὰ εἰδοποιήσῃ τοὺς ἄλλους φίλους τοῦ ποιητοῦ, ἤθελε νὰ συναντηθῇ μαζί τους καὶ νὰ σκεφθῇ μαζί τους γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς σπαρακτικῆς ἐκείνης τραγωδίας, ἀλλ' ὅμως δὲν τολμοῦσε νὰ ἀφήσῃ μονάχο του τὸν ποιητὴν.

— Γιατί δὲν ἐρχεσαι μαζί μου; τοῦ εἶπε. Ὅλοι οἱ φίλοι γλεντοῦν γιὰ τὸν γάμο σου. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ λείπῃς!

Ὁ ποιητὴς ἐδίσταζεν. Ὁ Νάζος ἐπέμεινε καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἐπεισε.

Κατέβηκαν μαζί καὶ μ' ἓνα ἀμάξι ἐφθασαν στὸ ζυθοπωλεῖο τῆς Βουλῆς.

Τώρα μόνον ἠούχασε, λίγο ὁ Νάζος. Εὐρέθηκε ἐπὶ τέλους σ' ἓνα περιβάλλον γνώριμο πού μπορούσε νὰ τοῦ δώσῃ κάποια βοήθεια.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

45^{ον} 1936
 22 Δεμ.

Μάτριν ελπίδα! Πριν ακόμη καθίσουν και ενώ ο Νάζος προσπαθούσε να ειδοποιήσει με τον διευθυντήν του καταστήματος τους φίλους του ποιητού, ο Βιζυηνός έφυγε πάλι. Όταν τό αντελήφθηκε ο Νάζος, έτρεξε ξοπίσω του, έφαζε τους γύρω δρόμους, έπῆγε σίπι του, όμως δέν κατώρθωσε νά τον ζαναύρη.

Πού έφερνε τον ποιητή τό αρρωστημένο του μυαλό; Κανείς ποτέ δέν έμαθε πού πέρασε την νύχτα του. Μά πολύ πρωί, όταν ξημέρωσε κι' ο ήλιος έστελνε τις πρώτες του ακτίδες στην πόλι, ο Βιζυηνός βρέθηκε μπρός στο σίπι της Μπεττίνας του.

Με τό μπαστουϊνι του, έχτύπησε τό παράθυρο τόσο δυνατά και επανειλημένα, ώστε νά σπάση τό έξωτερικό παραθυρόφυλλο.

Εντρομοι πετάχτηκαν από τα κρεββάτια των ή Φραβασίλη, ή νόνα, ή Μπεττίνα και ή Ίταλα.

Ή Φραβασίλη έτρεξε και άναγχε τό παράθυρο. Κραυγή φρίκης ξέφυγε από τά στήθη της όταν είδε τον Βιζυηνό. Είχε την όφι εξαγριωμένου θηρίου. Τά μαλλιά του ήταν άνορθωμένα, τά χείλη του κρεμασμένα προς τά έξω, τά μάτια του φλογισμένα.

— Ήρθα νά πάρω την Μπεττίνα!

Ή Φραβασίλη, έν και διέτρεχε τον κίνδυνο νά χτυπηθῆ από τον μαινόμενο άνθρωπο, πού δέν έπαυε νά κραδαίνη τό μπαστουϊνι του στο κενόν του άνοιγμένου παραθύρου, άποπειράθηκε με μιά βίσιμη κίνησι νά τό κλείση. Δέν τό κατώρθωσε, γιατί ο Βιζυηνός επρόλαβε και άρπαξε τά παραθυρόφυλλα.

— Ήρθα νά πάρω την Μπεττίνα, επανέλαβεν έντονα. Τά άλογά μου περιμένουν στη γωνία!

Ή νόνα είχε σπεύσει έν τῷ μεταξύ κι' αυτή στα παράθυρα. Ή Μπεττίνα και ή Ίταλα κλειδώθηκαν στο δωμάτιό τους και έκλαιγαν. Ή φση λρηε ογιμηε ιε'ο ρσηι λρηρεε μικρούλα Ίταλα από τον τρόμο της ή Μπεττίνα από φόβο και άπελπισία μαζί.

Και στο παράθυρο, συνεχιζόταν

ή πάλη. Πώς ν' αντιμετώπισουν οι δυο γυναίκες τον άνθρωπο που είχε μεταβληθῆ σε εξαγριωμένο θηριο ;

— Δώστε μου την Μπεττίνα!

Ή φωνή του άντηκούσε στον έρημο δρόμο, άγρια, βαρεία, έπιτακτική. Οι δυο γυναίκες, καλούσαν άπελπισιμένες βοήθειαν και ή δραματική σκηνή συνεχιζόταν, δίχως ή βοήθεια νά φθάνη από πουθενά. Κάποια στιγμή, ο Βιζυηνός μανιώδης, ώρμησε για νά πηδήση από τό παράθυρο μέσα στο σίπι. Οι δυο γυναίκες κατώρθωσαν νά τον άπωθήσουν. Εκείνος επανέλαβε την επίθεσι όρμητικώτερη. Ή πάλη άρχισε τραγικώτερη. Οι δυο γυναίκες χείρο κοντά τους, επάνω στο παράθυρο για νά φράξουν την δίοδο. Ο ποιητής νά κατέστρεφε χτυπώντας μανιωδώς με τό μπαστουϊνι του, ενώ ή φωνή του άκουγόταν πάντα άγρια και έπιτακτική:

— Θέλω την Μπεττίνα μου!

Επί τέλους απέκαμε. Ή πάλη τον κατέβαλε και τον άφώπλισε ή κάποια άναλαμπή του λογικού του επεσελάθησε ;

Επλησίασε ήρεμος τό παράθυρο. — Φεύγω, είπε στις δυο γυναίκες, θάρθω άργότερα!

Και έφυγε πράγματι.

Ο Νάζος, πού ειδοποιήθηκε άμέσως από την μητέρα της Μπεττίνας, τον εύρηκε ύστερ' από δυό ώρες, στο ζυθοπωλείο της Βουλής. Ήταν τόσο ήρεμος τώρα, όσο και στις καλές του ήμέρες. Τίποτα δέν επρόδινε ότι λίγο πριν, ο τραγικός εκείνος άνθρωπος ήταν ο μανιακός ήρωε των σκηνών της όδοϋ Άγίου Μάρκου. Άνεγνώρισε μάλιστα πρώτος τον άγαπημένο του φίλο και τον εκάλεσε κοντά του.

— Σε ζητοϋσα, του είπε. Έφαγα τον κόσμο νά σ' εύρω. Τι έγινες ;

Ο Νάζος άναγκάσθηκε νά άπαντήση.

— Είχα πολύ δουλειά κι' έμεινα στο γραφείο μου.

Ο ποιητής έσκυθρώπασε.

— Μπράβο, του είπε. Έγώ παντρεύομαι κι' εσύ δέν καταδέχεσαι ν' αφήσης την δουλειά σου για νάρθης στον γάμο μου!

ΑΥΡΙΟΝ : Ή συνέχεια.

ΤΟ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ
ΕΝΟΣ ΑΓΝΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀθηθινὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

46^{ΟΝ}

— Ἰσα - Ἰσα γι' αὐτὸ ἦρθα! Τὸν διεβεβαίωσεν ὁ Νάζος.

Ὁ ποιητὴς δὲν ἀπήντησεν. Ἀρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ στίχους του. Εἶχε τώρα τὴν ὄψιν τοῦ εὐτυχεστέρου ἀνθρώπου τοῦ κόσμου.

Ὁ Νάζος ἐν τῷ μεταξὺ εἰδοποίησε μ' ἓνα ἀνθρώπο τοῦ μαγαζιοῦ δύο - τρεῖς ἀπὸ τοὺς κοινούς φίλους ποὺ ἀποτελοῦσαν ἄλλοτε ὁ εὐτυχισμένες ἡμέρες τὴν συντροφιά τοῦ ἀτυχικοῦ ποιητοῦ. Ἐχρεώσθηκε ὁλόκληρη ὥρα ὡς ποὺ νὰ φθάσουν.

Ὁ ἴδιος ἔπειτα, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν καθηγητὴν τοῦ Πανεπιστημίου Βασιλειάδην, τὸν πρῶτον ἐπιστήθιο φίλο τοῦ Βιζυηνοῦ. Ὁταν οἱ δύο μαζί ἐγύρισαν στὸ ζυθοπωλεῖον, ὁ Βιζυηνὸς ἦταν πάλι σὲ τραγικὴ ἐξοψί. Ἐχειρονομῶσε διαρκῶς καὶ ἀπὸ πᾶν μέρος ἀκόμα διακοπὴ στίχους, ἄλλους πολλοὺς καὶ γνωστούς, ἄλλους ἐκείνης τῆς στιγμῆς. Θὰ νόμιζε κανεὶς πῶς ὁ τραγικός ἀνθρώπος, ἔδινε τώρα ὅλους μαζί τρούς στίχους ποὺ ἐπρόκειτο νὰ δώσῃ σὲ τὴν τῆ ζωῆ.

Ποῖός νὰ πρῶτος τι ἔλεγε! Ὁλοι γύρω του εἶχαν βυθισθῆ στὴν πιὸ φρικτὴ ἀπελπισία, ὅλοι ἔκλαιγαν τὸν ἀγαπημένο φίλο, ὅλοι θρηνοῦσαν τὴν μεγάλη διάνοια ποὺ τόσο ἀπροσδόκητα ἐσθυνε.

— Τί θὰ γίν, τώρα;

Ἦταν τὸ φρικτὸ ἐρώτημα ποὺ ἀπηύθυναν ὅλοι στοὺς ἑαυτοὺς των.

Ὁ Βασιλειάδης, μὲ τὴν ἱατρικὴν του ἰδιότητα ἀπεφάνθη πῶς δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἐλπίδα. Ἐνας δρόμος μόνον ἀπέμεινεν: Ὁ δρόμος τοῦ τρελλοκομείου. Ὁ δρόμος πρὸς τὸ νεκροταφεῖο τῶν ζωντανῶν.

— Πρέπει νὰ τὸν προσέξουμε ἀπόψε, εἶπεν ὁ Βασιλειάδης, στὸ σπίτι του ὡς ποὺ νὰ γίνουν οἱ ἀπαραίτητες διατυπώσεις καὶ τὸ πρῶτον πειά...

Δὲν ἐτέλειωσε τὴν φράσιν του. Πῶς νὰ τὴν τελειώσῃ; Τὰ δάκρυα τὸν ἐπνίξαν.

Καὶ ὁ ποιητὴς ἐξακολουθοῦσε τὸ τραγοῦδι του, τὸ ἀτέλειωτο ἐρωτικό του τραγοῦδι...

Λίγο ἔπειτα ὁ Νάζος καὶ ὁ Βασιλειάδης εἶχαν φθάσει στὴν διεύθυνση τῆς ἀτυνομίας καὶ μαζί μὲ τὸν Μπαϊρακτάρη ἐκανόνιζαν τὶς

διατυπώσεις ποὺ ἐχρεώζοντο γιὰ τὴν εἰσαγωγή τοῦ ποιητοῦ στὸ Δομοκαίτειο. Γιὰ κείνο τὸ βράδυ, ὁ Μπαϊρακτάρης διέθεσε δύο χωροφύλακες ντυμένους μὲ πολιτικά. Θάμπαιναν στὸ σπίτι τοῦ Βιζυηνοῦ γιὰ νὰ τὸν προφυλάξουν ἀπὸ ἐπανάληψιν νέων τραγικῶν ἐκηνῶν. Μαζὶ μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς χωροφύλακες ὁ Βασιλειάδης καὶ ὁ Νάζος ἐγύρισαν στὸ ζυθοπωλεῖο τῆς Βουλῆς.

Ὁ Βασιλειάδης τοὺς παρουσίασε στὸν Βιζυηνὸ ὡς ἐξαδέλφους του ποὺ ἄλλοτε εἶχαν φθάσει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ τὸν παρέκλιναν νὰ τοὺς φιλοξενήσῃ γιὰ ἐκείνο τὸ βράδυ στὸ σπίτι του.

— Μὰ σεχνὸς καὶ μέμμε Νίκο, εἶπε στὸν Βασιλειάδην, ὅτι αὐριο ἐχω τὸν γάμου μου;

— Αὐριο τὸ πρῶτον θὰ φύγουν, ἐπέμεινε ὁ Βασιλειάδης. Μόνον ἀπόψε θὰ μείνουν. Δὲν μπορείς νὰ μ' ἀρνήθῃς αὐτὴν τὴν χάριν.

— Δὲν μπορῶ, ἀλλὰ ἀρνοῦμαι! Μπορεῖ νὰρθῆ καὶ ἡ Μπεττίνα ἀπόψε γιὰ τίς ἐτοιμασίες τοῦ γάμου!...

— Τόσο τὸ καλλίτερο, εἶπεν ὁ Βασιλειάδης. Οἱ ἐξαδέλφοί μου θὰ σὲ βοηθήσουν.

Σὰν κάτι νὰ ἤξερε ὁ ἀτυχὸς ἀνθρώπος, ἀγωνίσθηκε πολλὴν ὥρα νὰ ἀποφύγῃ τὴν συντροφιά τῶν δύο ἐκείνων ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ ὁ Βασιλειάδης ἐπέμεινεν ἀνένδοτα καὶ ἐπὶ τέλους τὸν ἐπεισε.

— Ἄς ἐρθουν ἀφοῦ τὸ θέλεις, εἶπεν ὑστερα ἀπὸ πολλὰς ἀντιρρήσεις.

Ἔως τὸ βράδυ συνεχῶς, ἔμεινε ὁ Βιζυηνὸς στὸ ζυθοπωλεῖο τῆς Βουλῆς. Θαρροῦσε κανεὶς ὅτι ἀπὸ τὴν γωνία ἐκείνη, ἀποχαιρετοῦσε τὸν κόσμον καὶ τὴν ζωῆ. Ἐπέρασαν πραγματικά ἀπὸ ἐκεῖ ὅλες αὐτὲς τίς ὥρες, ὅλοι οἱ γνωστοὶ του, ὅλοι οἱ φίλοι του, ὅλοι οἱ θαυμασταὶ του, γιὰ νὰ τὸν ἴδουν, νὰ πεισθοῦν γιὰ τὴν τραγικὴ ἀλήθεια καὶ νὰ τὸν θρηνήσουν ζωντανόν.

Καὶ ὁ ποιητὴς ποὺ πραγματικά κατέβαινε ζωντανὸς στὸν τάφο, ἐγελοῦσε σὲ ὅλους, τοὺς ἐφίανε στίχους, τοὺς ἐπέειραζε, τοὺς μιλοῦσε γιὰ τὸν γάμον του, γιὰ τὴν εὐτυχία του! Ποτὲ δὲν ἔδωκε τραγικώτερη τὴν εἰρωνεία τῆς ἡ τύχης!...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

2401. 470N 1936

Ἄργα, ἐπέιοθι τέλος νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ζυθοπωλεῖο τῆς Βουλῆς καὶ νὰ πάρῃ μὲ τοὺς δύο δῆθεν ἐξαδέλφους τοῦ Βασιλείαδου στὸ σπίτι του. Οἱ δύο φρουροὶ του, δὲν ἐκουράστηκαν πολὺ νὰ τὸν προφυλάξουν. Ἡ ὀλονύκτια ἀγρυπνία τῆς προηγουμένης καὶ ἡ ὀλοήμερη ἀγωνία, εἶχαν καταβάλλῃ τὸν ποιητὴ. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμε μερικές βόλτες ξαπλώθηκε στὸ κρεβάτι του. Ὁ ὕπνος τὸν πῆρε ἀμέσως καὶ κοιμήθηκε δίκως διακοπὴ ἕως τὸ πρωί.

— Μήπως ἦρθαν γιὰ τὸν γάμο; Ἦσαν τὰ πρῶτα του λόγια στοὺς δύο φρουροὺς του.

— Ὁχι ἀκόμα.

— Πρέπει νὰ κάνω γλήγορα, ἐδευβαίωσεν ὁ ποιητής. Ὅπου καὶ νᾶναι θάρθουν. Θὰ μείνετε καὶ σεῖς. Σὰν προσκαλῶ!

Μέσα σὲ λίγη ὥρα, ἐτοιμάστηκε καὶ στολίσθηκε πάλι σὰν γαμπρός, γιὰ ν' ἀρχίσῃ τοὺς νευρικοὺς του βηματισμοὺς μέσα στὸ δωμάτιο.

— Θάρθοῦν... θάρθοῦν... ἔμονολογοῦσε σὰν γιὰ νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτὸν του πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ ἀποβιάσῃ.

Καὶ ἦρθαν πράγματι.

Ὅμως δὲν ἦταν ἡ Μπεττίνα του καὶ οἱ προσκεκλημένοι τοῦ γάμου. Ἦσαν ὁ Βασιλείαδης καὶ ὁ Νάζος, οἱ δύο ἀγαπημένοι του φίλοι πού εἶχαν ἀπ' τὴν μοῖρα τὴν τραγικὴ ἀποστολὴ νὰ ὀδηγήσουν τὸν φίλο τους στὸν τάφο τοῦ τρελλοκομείου.

Ἔτσι, ἐνῶ ὁ Βιζυηνὸς ἐσπευδε νὰ τοὺς δώσῃ τὸ χέρι καὶ νὰ τοὺς βεβαιώσῃ ὅτι ἡ νύφη θὰ ἐφθανε σὲ λίγο, ὁ Βασιλείαδης τοῦ ἔλεγε:

— Δέν θὰ γίνῃ ἐδῶ ὁ γάμος...

— Γιατί; Ρώτησε ἐξαγριωμένος τώρα ὁ ἄμοιρος ποιητής στρέφοντας γύρω του, ὡς ἂν γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι μόνον στὸ ὀλάνθιστο ἐκεῖνο περιβάλλον πού ἐτοίμασε μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια, ἦταν τὸ κατάλληλο πλαίσιο τῆς εὐτυχίας του.

— Γιατί οἱ καλεσμένοι εἶνε πολλοί, ἀπάντησεν ὁ Βασιλείαδης καὶ δέν θὰ χωροῦσαν ἐδῶ. Ὁ γάμος θὰ γί-

νῃ σ' ἓνα ἐξωκκλήσι. Τὸ θέλει ἡ Μπεττίνα καὶ σὲ παρακαλεῖ νὰ μὴν ἀρνηθῆς.

Νὰ ἀρνηθῆ; Τὰ μάτια τοῦ Βιζυηνοῦ ἀστράψαν ἀπὸ χαρὰ μόνον μὲ τὸ ὄνομα τῆς Μπεττίνας.

— Θὰ γίνῃ ὅπως θέλῃ ἡ ἀγαπημένη μου, εἶπε. Πᾶμε ἀμέσως!

Κι' ἐτοιμάσθηκε πάλι κι' ἐστολίσθηκε ὅσο μπορούσε περισσότερο, κι' ἐγέμισε μὲ ἄνθη τὴν κομβιοδόχου του.

Ἔτσι ἐξεκίνησε γιὰ τὴν εὐτυχία του!...

Στὴν πόρτα ἐπερίμενε ἓνα ἀμάξι. Ὁ ποιητής ἐσπευσε νὰ ἀνεβῆ πρῶτος. Οἱ ἄλλοι ὅλοι τὸν ἀκολουθήσαν. Στὸ σπίτι πού περίμενε νὰ στεγάσῃ τὴν εὐτυχία, ἀπόμειναν τὰ λουλούδια μόνον, πού εἶχε σκορπίσῃ ὁ ποιητής...

Ἦσαν ἀπὸ μιᾶς ὥρας διαδρομῆς τὰ ἀμάξι ἐστάθηκε μπρὸς στὴν μεγάλη σιδερένια πόρτα τοῦ Δροσκολογίου.

— Ἐδῶ θὰ γίνῃ ὁ γάμος;

— Καὶ κατῴρθωσεν ν' ἀπαντήσῃ μὲ τὸ ἐγκρατῶντας τοὺς λυγμοὺς τοῦ ὁ Βασιλείαδης.

Κι' ἐπέρασαν.

Ἀπ' τὴν στιγμή ἐκεῖνη, ὁ ποιητής τῆς ἀγάπης, ἦταν ὁ ζωντανὸς περὶ θάμενος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

ΑΓΑΠΗ!...

Τὸ πρωὶ τῆς ἄλλης ἡμέρας, οἱ ἐφημερίδες θρηνοῦσαν τὴν τραγικὴ τύχη τοῦ ποιητοῦ. Πουθενὰ δὲν γράφτηκε τὸ ἐρωτικὸ τοῦ δράμα, κι' ὁμως τὸ ὄνομα τῆς Μπεττίνας ἦταν στὰ χεῖλη ὄλων. Δέν ὑπῆρχε πειὰ τὸ μυστικὸ τοῦ δύστυχου ποιητοῦ, πού τόσα χρόνια τὸ ἐκρυβε στὰ κατὰβαθα τῆς καρδιάς του. Ἡ τραγωδία του τὸ εἶχε προδῶσει.

Στὸ σπίτι τοῦ Ὁραβασίλη ἀπλώθηκε τὸ πένθος. Ποιὸς νὰ μὴν κλάψῃ τὸν ἄμοιρο ἄνθρωπο, τὸν φίλο, τὸν εὐεργέτη;

Ἡ Μπεττίνα... Ὁ, τώρα θρηνεῖ κι' αὐτὴ, πῶς πολὺ ἀπ' ὄλους, τώρα πλημμυρίζει ἡ καρδιά της ἀπὸ τὸν πόνο κι' ἀπ' τὴν μετάνοια!...

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεις. οἱ τὴν «

Πιπιτσιάκι Μπεττίνα, μὲ τὴν σκέψη πού εἶνε ἔστω καὶ ἀθελά της ἡ φθορὴ τῆς τραγωδίας τοῦ μοναδικοῦ της φίλου, Κλαίει ἀδιάκοπα καὶ φαίνεται ἐπιμόνα νὰ εὐρῆ στὸν ἑαυτὸ της τὸν ἔνοχο, γιὰ ὅ,τι ἐγέννηκε. Ναι, ναι... Δὲν μπορεῖ νὰ ἔχη εὐθύνη ὁ τραγικός της φίλος, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἔνοχος γιὰ μόνον τὸν λόγο διὰ τῆς χάρισε τόση ἀγάπη. Ἐνοχος εἶναι αὐτὴ μονάχα, αὐτὴ πού δὲν μπόρεσε νὰ φθάσῃ τὴν ἀγάπην του, αὐτὴ πού δὲν ἤρε μιά λέξι ἔστω παρηγορίας, γιὰ τὸν πόνον του, ὅταν ὁ ποιητὴς τῆς μίλησε γι' αὐτόν! Καὶ κλαίει ἀπαρηγόρητα καὶ ὁ πόνος ἀνοίγει στὴν καρδίαν της τὸν δρόμο, γιὰ νὰ περάσῃ σιγά - σιγά κάποια ἄλλη ἀγάπη γιὰ τὸν ποιητὴ, ἡ ἀγάπη πού τόσα χρόνια ζητοῦσε καὶ πού γεννιῶταν τώρα, σὰν μιά τραγικὴ εἰρωνία γιὰ τὸν ἄμοιρο ἄνθρωπο καὶ σὰν πρόλογος τοῦ δευτέρου μέρους τοῦ δράματος, πού ἥρωίδα του ἐρχόταν πειὰ ἡ Μπεττίνα.

Ἄνησχος γιὰ ὅ,τι εἶχε γίνει, ἔφθασε ἐκεῖνες τὶς ὥρες στὸ σπίτι τῆς φραβαίλη ὁ Σαμάρας. Στὰ μάτια τῆς φραβαίλη καὶ τῆς νόννας πού διπλὰ στὸν πόνο τους γιὰ τὸν χαμό τοῦ ποιητῆ εἶχαν καὶ τὴν ἀγωνία γιὰ τὴν ἀπελθία τῆς Μπεττίνας, ὁ Σαμάρας ἐφάνηκε τὴν στιγμή ἐκείνη σὰν ὡς χαρὰς καὶ ἐλπίδας. Τὸν ὑποδέχθηκαν μὲ πραγματικὴ ἀνακούφιαν, τὸν πέρασαν στὸ σολόνι καὶ ἐσπευσαν νὰ εἰδοποιήσουν τὴν Μπεττίνα.

Ἐντελῶς ἀντίθετη ἦταν ἡ εἰρήνη

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΝΕΑ

Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ

Η ΔΙΔΑΧΗ Τ

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΣΟΜΕΝ. — ΤΑ ΣΤΕΡΑ

Ἐνα ἀπὸ τὰ σπουδαῖα προσημειώματα πού εὐλόγησε τὸ σύγχρονον δημοτικόν καὶ τὸ πρόβλημα τῆς γραφῆς, ἡ Πολιτεία καθήμερινῶς ὀρεταί διὰ τὸ ἐντελῶς ἰσὺν καὶ ἀκατάστατον «γράφειν» τῶν παιδιῶν πού ἐξέρχονται ἀπὸ τὰ σχολεῖα τῆς Μέ-

πυλῶν πού προκάλεσε στὴν Μπεττίνα ἡ ἐπισκεψὶς ἐκείνη. Ἄκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Σαμάρου μὲ περιφρόνησι, σχεδὸν μὲ μῖσος καὶ ἐθελώρησιν τὴν ἐπισκεψὶ του ὡς ἀσέβεια! Ὁ φημισμένος μουσουργός, ὁ ἄνθρωπος πού τῆς προσέφερε μαζί μὲ τὸ ἔνδοξο ὄνομα τῆς καὶ τὴν βεβαιότητα ἑνὸς εὐτυχισμένου μέλλοντος, εἶχε καταδικασθῆ μέσα σὲ δύο δευτερόλεπτα.

— Δὲν θέλω νὰ τὸν ἴδω!

Ἡ ἀπάντησις τῆς ἦταν σωστὰς κεραιῶν γιὰ τὴς δύο γυναῖκες. Ἡ φραβαίλη σαστισμένη, ἐσπευσε νὰ γυρίσῃ κοντὰ στὸν Σαμάρου, λέγοντας μόνον στὴν κόρη της:

— Δὲν πιστεύω νὰ τρελλάθῃς καὶ σὺ!...

Ἡ νέοννα ἔμεινε κοντὰ στὴν Μπεττίνα.

— Αὐτὸ πού λές εἶνε τρέλλα, τῆς ἔλεγε. Δὲν πιστεύω νὰ πετόριστὰ καλὰ καθούμενα μιά τέτοια τύχη;

— Χαρὰς τὴν τύχη, διεμαρτυρήθη μὲ ἀνανάκτησι ἡ Μπεττίνα. Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔφερε μαζί του στὸ σπίτι μας τὸ παρακτικώτερο δῶμα. Δὲν θέλω οὔτε νὰ τὸν ἴδω!

Ἡ νέοννα ἄρχισε τὴς κεραίες. Εἶχε πάντα τὴν ἐλπίδα ὅτι ἂν τὴν μετέπειθε. Ὅς τόσο ἡ Μπεττίνα ἔμεινε ὡς τὸ τέλος ἀνεκίνητη.

Ὁ εὐγενικός ἐπισκέπτης, δὲν ἐδυσκολεύθηκε νὰ μαγεύσῃ τὴν ἀλήθεια βλεπόντας τὴν ἀπουσία της καὶ ἀκούων διαβάσαντας τὴν παραμένη μυστὴ τῆς φραβαίλη, τὴν προσημειώματα. Δὲν εἶδε ὡς τόσο οἱ ἀντελήφθη τίποτα. Ἀπέφυγε καθεὺς συζητήσι γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τοῦ Βίσιου, ἀπέφυγε καθεὺς ἐρώτησι γιὰ τὴν Μπεττίνα, ἐμίλησε γιὰ ἄλλια δύο ἄλλα πράγματα καὶ πρὶν περάσῃ μισὴ ὥρα ἔφυγε.

Ἄλλο ἔπειτα, ἕνα εὐγενικό, ἀλλὰ καὶ γεμάτο πικρία καὶ πόνο γράμμα τοῦ, ἔλεγε στὴν φραβαίλη ὅτι ἐπῆλθε τὴν ἀρνησι τῆς Μπεττίνας, ὅτι δὲν ἐπιμένει φυσικά στὴν αἰτησί του καὶ ὅτι εὐχεται ἐν πάσῃ περιπτώσει καθεὺς εὐτυχία στὴν ἀγαπημένη του.

Μετὰ δύο ἡμέρες, ὁ Σαμάρου πού εἶχε γυρίσει μὲ τόσα ὄνειρα στὴν πατρίδα του, ἔφυγε πάλι γιὰ τὴν Ἰταλία, ἀποκομίζοντας τὴν ἀπογοητευσι ἑνὸς ἀτυχικοῦ ἔρωτα. Ἐκρείαστικε τέσσερα χρόνια γιὰ ν' ἀποφασίσῃ νὰ ζαναγυρίσῃ στὴν Ἑλλάδα...

Κι' ἡ Μπεττίνα; Αὐτὴ πειὰ ἐκλείσε ἀπὸ τὴν ἴδια ἐκείνη ἡμέρα στὴν καρδίαν της ἕναν πραγματικὸ ἀγνὸν καὶ μεγάλο ἔρωτα, τὸν ἔρωτα γιὰ τὸν τρελλὸ τῆς ποιητῆ...

Ἄλλ. ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεις. μερινῶς ἀκολουθοῦντες τὴν ἐξελίξιν ὀχι μόνον τῶν ἠθῶν ἀλλὰ καὶ τῆς νεῆς συγχρονισμένης διδασκαλίας. Πρὸ σσράντα καὶ πλέον ἐτῶν, οἱ

ΒΙΖΥΗΝΟΣ, Γ.

ΤΖΩΝ ΠΕΡΔΙΚΑΡΙ Ο ΕΛΛΗΝΟΑΜΕΡΙΚΑΝ

Ελληνική Μουσική Αδ.
Ε. 26/10/36

ΕΛΛ

Άγγλική Άληθινή ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

49^{ΟΝ}

Ἡ ἀθάνα μικρούλα, δὲν ἐζοῦσε πειά, παρὰ γιὰ νὰ κλαίῃ τὴν πρώτη καὶ τελευταία τῆς ἀγάπῃ, τὴν ἀγάπῃ ποὺ δὲν ἐπρόλαβε νὰ τῆς χαρίσῃ καμμιά ἀπὸ τῆς χαρὲς τῆς. Ἐκλώμισσε τὸ δροσερὸ πρόσωπο, χάθηκε ἡ ἀνοιξί τῆς ζωῆς, καὶ τὰ δάκρυα εἶχαν γίνοι ὁ ἀχώριστος συντρόφος τῶν ματιῶν τῆς, ποὺ δὲν ἔλαμπαν καὶ δὲν ζωντανεύον παρὰ μόνον ὅταν τὰ ἄφινε νὰ πλανῶνται ἐπάνω στὴν εἰκόνα τῆς ἁγίας Καικιλίας τὴν τοποθετημένη ἐπάνω στὸ πιάνο τῆς ἀπ' τὸ κεντρικὸ ποῦ ὁ Βιζυηνὸς εἶχε γράψῃ ἐπάνω σ' αὐτὴν τὴν ἀφιέρωσι τοῦ

«Εἶθ' ἐπὶ γῆς καὶ ἐπὶ τοῦ Παραδείσου αὐτὴν ἐδῶ νὰ ὁμοιάσῃ τὸ κείδι σου καὶ εἰς τὴν μουσικὴν τῆς εὐφυΐαν».

Τότε, τὰ δάκτυλά τῆς ἐκυλοῦσαν στὰ πλήκτρα κι' ἔδιναν ζωὴ στὴν «Μάρς φυνέμπρα» τοῦ Σωπέν, ποὺ εἶχε γίνοι πειά ὁ ὕμνος στὸ πένθος τῆς ψυχῆς τῆς καὶ στὸν σπαραγμὸ τῆς καρδιάς τῆς κι' ἔμεινε τὸ ἀγαπημένον τῆς κομμάτι ὡς ποὺ χαραχτήκε κάποια μέρα στὴν πλάκα τοῦ τάφου τῆς.....

Ἄμοιρε ποιητὴ ! Πόσο τὸν ἀγαποῦσε τώρα ἡ Μπεττίνα του, ἡ «μικρὴ Παναγία» του, ὁ «γαλανὸς ἀγγελὸς» του !....

Αἰχμάλωτος ἐκεῖνος τοῦ φρικτοῦ νεκροταφείου τῶν ζωντανῶν στὸ τρελλοκομεῖο, αἰχμάλωτη ἡ ἀγαπημένη του στὰ νύχια ἐνὸς σπαρακτικοῦ πόνου ποὺ δὲν τὴν ἄφηνε ποτέ, καίποῦ ἄρχισε νὰ ἀνοίγῃ τὸν δρόμο σ' ἕναν πρόωρο τάφο.

Ἄγγλικὴν ἐκδοτικὴν οἰκίαν τῆς αὐτοθευσίαν των.

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΣΥΝΕΒΗ...

ΕΧΑΣΕ ΤΟ ΓΙΑ ΕΝΑ

Ὁ Νάζος, ἀπαρηγόρητος ὁ ἴδιος γιὰ τὴν συμφορὰ τοῦ ἀγαπημένου του φίλου, εἶχε γίνοι ὡς τόσο ὁ παρήγορος τῆς Μπεττίνας. Αὐτὸς μόνον, ἐκτὸς ἀπ' τὴν μητέρα τῆς καὶ τὴν νόννα τῆς ἤξερε τὸ δράμα τῆς κι' αὐτὸς τὴν παρηγοροῦσε δίνοντάς τῃς ἐλπίδες, γιὰ τὴν θεραπεία τοῦ ποιητοῦ.

— Θέλω νὰ πᾶμε μιά μέρα στὸν ποιητὴ σου ! τοῦ εἶπε ἕνα πρωί.

Ὁ Νάζος δὲν ἤθελε νὰ προσφέρῃ κι' αὐτὸν τὸν πόνο στὴν Μπεττίνα. Μὲ χίλιες δυὸ δικαιολογίες ἀπέφευγε καὶ ἀνέβαλλε. Μὰ μὲ τὴν ἴδια ἐπιμονὴ ἡ Μπεττίνα ἐπανελάμβανε καθε ἀπόγευμα ποὺ πῆγαινε στὰ ὄρειον τὴν παράκλησίν τῆς :

— Γιατί δὲν θέλετε νὰ ἰδῶ τὸν ποιητὴ μου ;

Κάποια μέρα ἦταν ἀποφασιστικώτερη.

— Αφοῦ δὲν θέλετε νὰ πᾶμε μαζί, θὰ πάω μόνη μου.

Ὁ Νάζος ὑπεχώρησε, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶχε τὴν ψυχικὴ δύναμι νὰ τὴν συνοδεύσῃ αὐτός. Παρεκάλεσε τὸν Βασιλειάδη.

Εἶχαν περάσει δυὸ ἐβδομάδες ἀπὸ τὴν τραγικὴ ἡμέρα ποὺ ὁ Βιζυηνὸς ὠδηγήθηκε στὸ Δρομοκαίτειο, ὅταν ὁ Βασιλειάδης μαζί μὲ ἄλλον φίλο τοῦ ποιητοῦ, τὸν Φέρμπο, συνώδευαν τὴν Μπεττίνα. Σ' ὄλον τὸν δρόμο, καθ' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶχε παραδοθῆ στὶς δικές του σκέψεις. Οὔτε λέξι δὲν ἀντῆλλαξαν μιά σχεδὸν ὥρα, ὡς τὴν στιγμὴ ποὺ ἡ ἀμαρὰ ἐστάθμευσε μπρὸς στὴν μεγάλη σιδερένια πόρτα.

— Ἐδῶ εἶνε ; ἐρώτησε ἡ Μπεττίνα, ποὺ ἐνοιώθε πραγματικὴ φρίκη

τώρα, βλέποντάς τιν ἀδενδρὸν ἐκτασίαν μέσα στὸν περιβόλου, τὰ κάτασπρα, ἀλλὰ πένθιμα κτίρια τοῦ τρελλοκομεῖου. Ὁ θυρωρὸς εἶχε σπεύσει ἐν τῷ μεταξὺ νὰ ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

Ὁ Βασιλειάδης ἀπῆντησε μὲ ἕνα σβυσμένο «ναί», κι' ἐπροχώρησε πρῶτος. Ἡ Μπεττίνα καὶ ὁ Φέρμπος ἀκολούθησαν...

ΑΥΡΙΟΝ: Ἡ συνέχεια.